

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 951/2015
10.06.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници из радног односа тужиље Љ.Т. из З., Б., чији је пуномоћник Д.М., адвокат из З., Б., против туженог Текстилног предузећа Т. а.д. из З., Б., чији је пуномоћник З.Ј.Ђ., адвокат из Б., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 363/13 од 29.01.2014. године, на седници одржаној 10.06.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог Апелационог суда у Београду Р4 17/15 од 04.03.2015. године, за одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 363/13 од 29.01.2014. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 363/13 од 29.01.2014. године.

Образложење

Први основни суд у Београду, пресудом П1 3726/2010 од 01.11.2010. године, одбио је као неоснован тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезе тужени да плати тужиљи на име неисплаћене зараде одређене новчане износе, заједно са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу првом изреке пресуде). Одлучио је и да свака странка сноси своје трошкове поступка (став други изреке).

Апелациони суд у Београду, пресудом Гж1 363/13 од 29.01.2014. године, одбио је као неосновану жалбу тужиље и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 3726/10 од 01.11.2010. године у делу става првог изреке, којим је одбијен тужбени захтев тужиље, којим је тражила да се обавезе тужени да плати тужиљи на име неисплаћене зараде за фебруар 2001. године, 1.528,40 динара са законском затезном каматом од 01.03.2001. године па до исплате (став први изреке). Преиначио је пресуду Првог основног суда у Београду П1 3726/10 од 01.11.2010. године у преосталом делу става првог изреке, тако што је обавезао туженог да плати тужиљи на име неисплаћене зараде одређене новчане износе, заједно са законском затезном каматом (све ближе одређено у ставу другом изреке пресуде). Преиначио је решење о трошковима поступка садржано у ставу

другом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 3726/10 од 01.11.2010. године и обавезао туженог да плати тужилји на име трошкова поступка 129.000,00 динара (став трећи изреке).

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени је изјавио ревизију, ради уједначења судске праксе, на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Апелациони суд у Београду, решењем Р4 17/15 од 04.03.2015. године, предложио је Врховном касационом суду одлучивање о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 363/13 од 29.01.2014. године. У образложењу је указао, да су у конкретном случају испуњени услови из члана 404. Закона о парничном поступку, иако је у Апелационом суду у Београду уједначена пракса по овом правном питању, у погледу захтева за исплату месечних зарада по основу сменског рада, имајући у виду да је тужени у поднетој ревизији образложио да постоји различита правна пракса по истом правном питању.

Врховни касациони суд на основу овлашћења из члана 395. Закона о парничном поступку – ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04, 111/09, 36/11 и 53/13-УС), који се примењује на основу одредбе члана 506. став 1. важећег Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 72/11, 49/13-УС и 74/13-УС), није прихватио предлог Апелационог суда у Београду за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној. Ово стога, што предлог Апелационог суда о допуштености ревизије није образложен, односно не садржи јасне разлоге о допуштености ревизије из члана 395. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитујући и дозвољеност ревизије у границама својих овлашћења, на основу члана 404. ЗПП, а у вези одредби члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП, утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Тужба је поднета 25.03.2004. године. У тужби је назначена вредност предмета спора од 275.449,25 динара. Тужилја је поднеском од 02.12.2008. године определила тужбени захтев у погледу новчаних износа које потражује од туженог. У уводу првостепене пресуде је назначена вредност предмета спора од 198.785,90 динара.

Одредбом члана 439. ЗПП, је прописано, да, ревизија је дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа, ревизија је дозвољена под истим условима, као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 394. став 2. ЗПП, је прописано, да, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима када се тужбени захтев односи на утврђење права својине на непокретностима, потраживање у новцу, предају ствари или извршења неке друге чинидбе, ако вредност предмета спора побијаног

дела не прелази динарску противвредност 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 55. став 1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" 111/09, који се примењује од 29.12.2009. године), је прописано, да, поступци започети пре ступања на снагу овог закона, окончаће се по одредбама овог закона.

Како вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде, с обзиром на висину досуђеног укупног износа од 197.258,77 динара, очигледно не прелази меродавну вредност за дозвољеност ревизије од 100.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (рачунајући да је 25.03.2004. године 1 евро износио 69,6519 динара и да вредност предмета спора изражена у еврима износила 2.832,0658 евра), то ревизија туженог није дозвољена, на основу цитираних одредби члана 394. став 2. ЗПП и члана 55. став 1. Закона о изменама и допунама ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу чл. 395. и 404. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа
судија
Миломир Николић, с.р.**